№ 7. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

перець

Деякі керівні працівники обласних управлінь сільського господарства дуже рідко виїжджають у колгоспи.

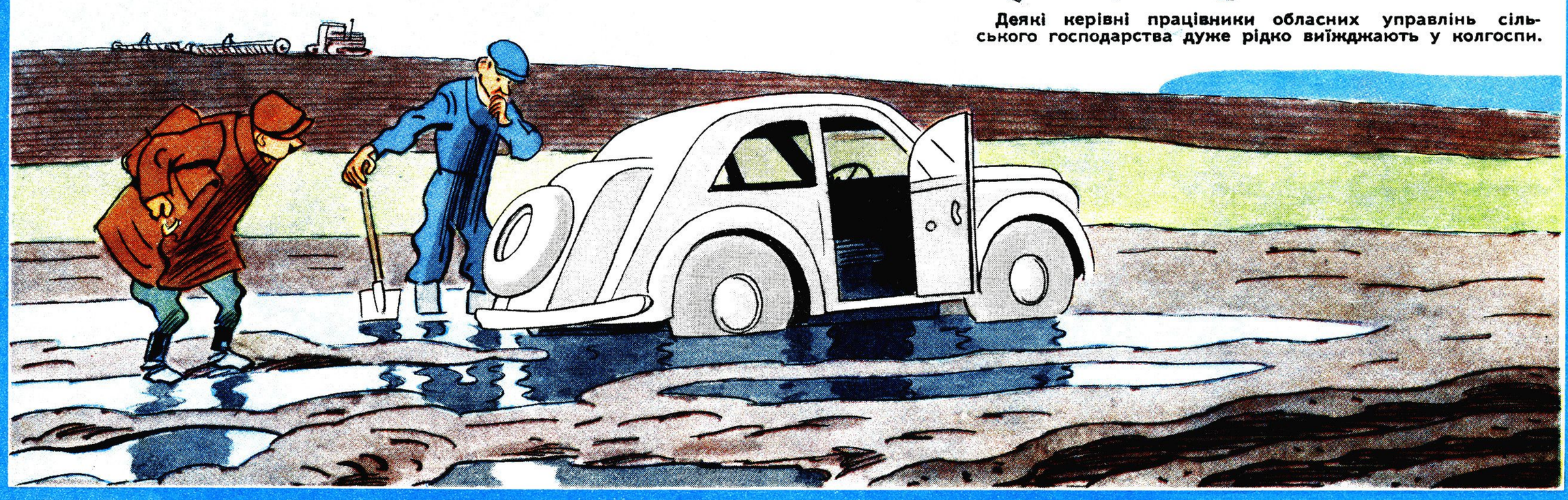

Випадок, коли керівний товариш затримався на полі...

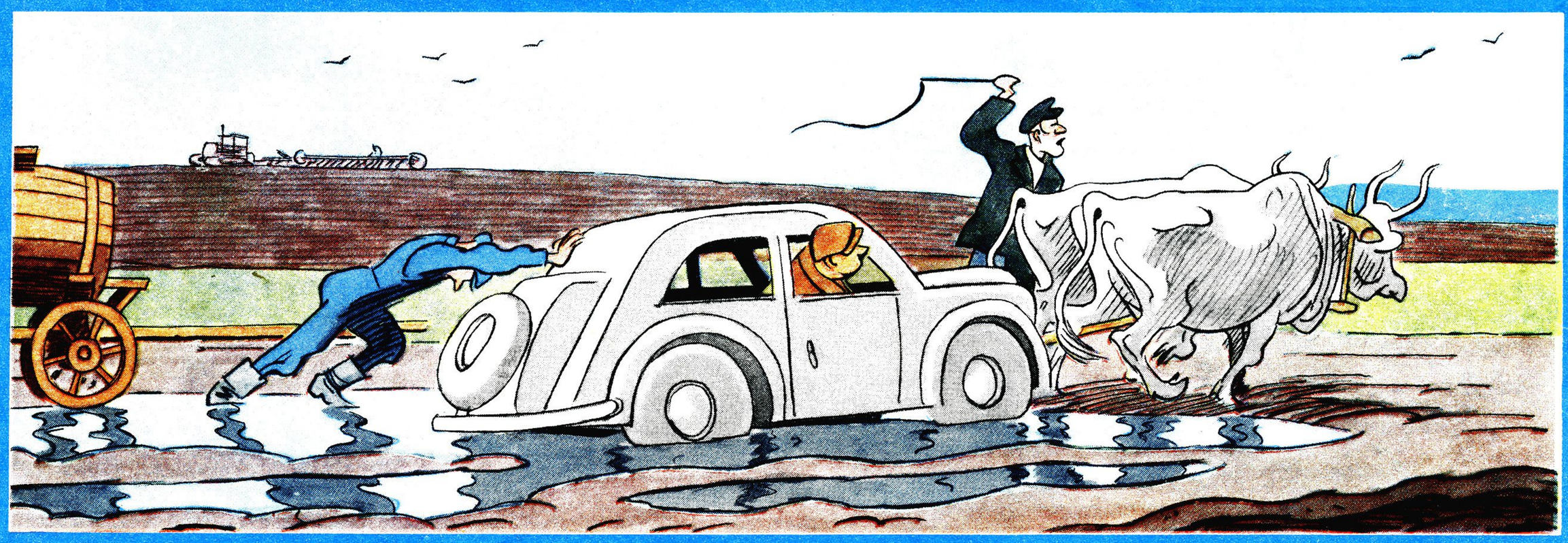

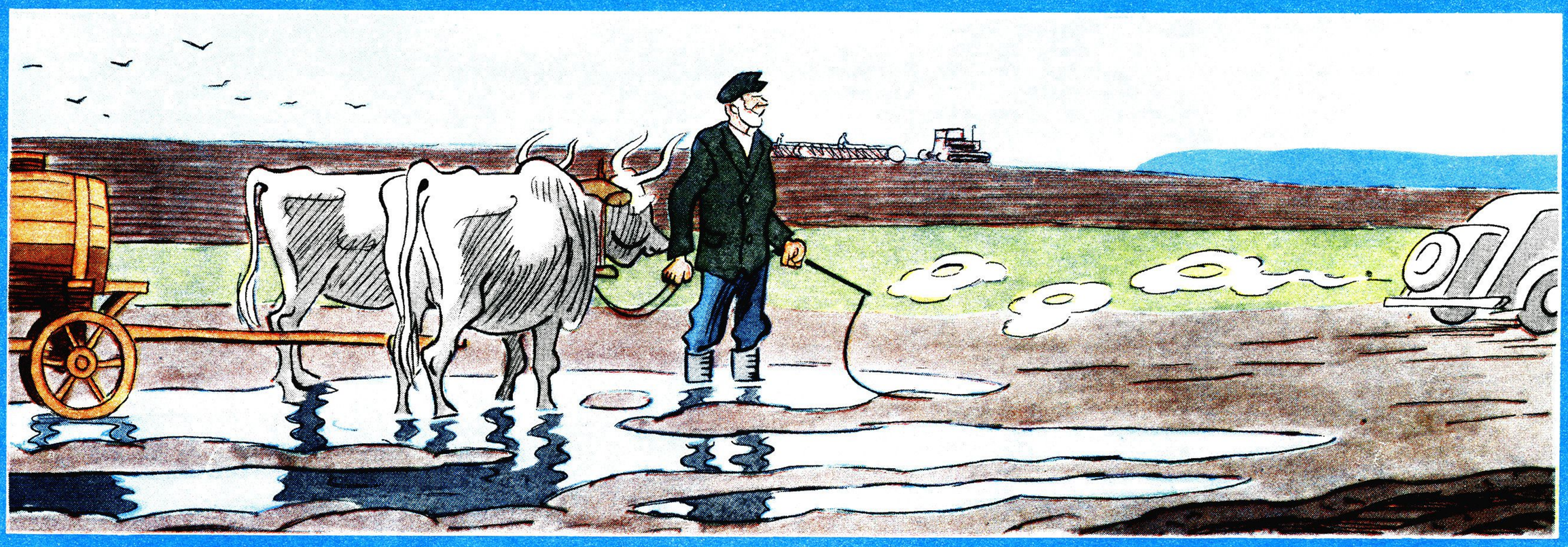

І ... то не на довго.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

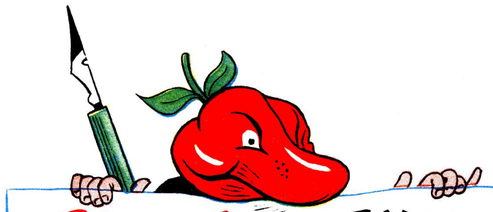

Здуровенькі були!

Лист секретареві
Долинського райкому КП(б) України
(Кіровоградська область)
т. МУНТЯНУ.

Мій низенький уклін вам, товаришу Мунтян!

Даруйте, ще й ще раз даруйте, що пишу з таким великим запізненням. Каюсь, ще й ще раз каюсь! Знаєте — поліберальничав. А хотів же було написати ще влітку минулого року, ще тоді, коли дійшли до мене сигнали, що ви, шановний товаришу Мунтян, перебуваєте в гострому конфлікті з більшовицькою критикою і самокритикою, що ви на ножах з працівниками своєї районної газети й інакше, як «писарчуками», не величаєте їх, що найменші критичні виступи газети дуже дратують і сердять вас, і ви глушите їх, не шкодуючи живота свого.

Пам'ятаєте, як ви скипіли, коли влітку минулого року районна газета вмістила статтю про директора радгоспу «Реконструктор» т. Бойка. Нічого надзвичайного у тій статті не було. Газета покритикувала керівника радгоспу за порочну практику в доборі кадрів, і все. Але ви розцінили це, як страшну єресь. На пленумі райкому партії ви кинули на адресу «єретиків-писарчуків» гнівну репліку:

— Пора припинити районній газеті зводити наклепи на наших людей. Пора прикрутити хвоста писарчукам.

Тоді я подумав: є у характері товариша Мунтяна щось від героя гоголівського «Ревізора» — городничого Антона Антоновича Сквозник-Дмухановського. Пригадуєте його монолог з останньої дії: «Я б усіх тих писак! У, передряпи, ліберали прокляті! Чортове насіння! Вузлом би усіх зав'язав, на борошно б стер вас усіх, та чортові в підбивку! в шапку, туди йому!».

У Сквозник-Дмухановського — «писаки», «передряпи», у вас — «писарчуки», «наклепники»... Є щось спільне!

Тоді, ще влітку минулого року, мене й потягло до пера. Хотів запитати — звідкіля це у вас, яким вітром навіяло вам оцього всього? А потім утримався. Навіщо, думаю, псувати товаришеві настрій. Може й так пройде у нього ця хвороба. Поміркує, зважить все самокритично й зрозуміє свою помилку. Але, виходить, що не проходить.

Покінчивши з критикою на шпальтах районної газети, вам захотілось ухоркати власною рукою власного кореспондента обласної газети по Долинському кущу Ф. Маленка.

Щоб не писав «писарчук»!
Щоб не критикував «писарчук»!
Щоб не смів «писарчук»!

У грудні місяці Ф. Маленко написав в обком КП(б) України про дуже некрасивий вибрик третього секретаря райкому т. Бронникова (кланяйтесь йому!). З обкому дзвінок:

— Це що за витівка! Притягнути винного до відповідальності.

Ви і Бронников подумали, що написав в область завідувач відділу наросвіти т. Москаленко, і швидко-швидко... зняли його з роботи. Ф. Маленко виступив на районній партійній конференції. Він розказав делегатам, що ви затискуєте критику, розправляєтесь за критику, що ви по-барському ставитесь до газети і до її працівників. Що Ф. Маленко говорив сущу правду, довели ви самі своєю поведінкою. Через два тижні після конференції неслухняному кореспондентові було категорично заявлено:

— Працювати в газеті ти більше не будеш!

А один з ваших помічників — Гусаревич — відрубав просто по-гусарськи:

— З Маленком пора розрахуватися!

Значить, «на борошно його» та «чортові в підбивку! в шапку, туди йому!...».

Не вийде, товаришу Мунтян! Епоха не та!

Даруйте, що й ще раз даруйте, що так пізно написав! Каюсь і єдине, чим втішаю себе, так це думкою, що краще пізно, аніж ніколи.

Привіт Вам од серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. С. САМУМА

В ЯПОНІЇ МАКАРТУРА

— Що нового, Хамото?

— Нічого особливого. Як був командиром полку, так і залишився... начальником поліції...

Фотокарикатура Р. МАТУСЕВИЧА

Американський ключ до французького кабінету (міністрів) та відмичка до нього.

Діди

До однієї з західних держав прибув якийсь заморський діяч культури. Він мав намір написати велику роботу про культуру цієї держави. Йому треба було об'їхати країну і зібрати матеріали. Але насамперед він заїхав у посольство своєї країни, де зустрівся з культурним аташе посольства.

— Що ви можете сказати про літературу цієї країни? — запитав діяч культури, постукуючи олівцем по блокноту.

— Люди, звичайно, читають,— процідив аташе тоном людини, що розуміє важливість сказаного нею.

— Що читають?

— Ну... що читають? Книги...

— Значить, книги...

— Ну... також... газети...

— І газети,— повторив діяч.

— Читають стільки, скільки дозволяють їм очі. Очі, знаєте, дуже важлива штука. Минулого року прибуло на призовні пункти 225.226 чоловіка і з них сім процентів виявились непридатними до військової служби через слабий зір. Це до деякої міри, як кажуть, послаблює оборону країни.

— Мене цікавить, що читають люди, а не оборона країни. Що ви скажете про театри?

— Театри? Останнім часом тут побудовано кілька театрів. Здається, в них навіть грають. Знаєте, один із цих театрів справді чудовий.

— А що ви можете мені про нього сказати?

— Театр міститься напроти заводу артилерійських снарядів. Склади у дворі ліворуч. 352 робітники. 18 залів, 4 поверхи.

— В театрі?

— Ні, в заводі...

— Але ж я вас про театр, про театр питаю, дорогий пане! А ви що мені розповідаєте? Що вам відомо про тутешнє мистецтво? Про його напрям, про головні теми? Саме такі питання мене цікавлять найбільше...

— Гм... про мистецтво... Тут була недавно виставка художньої фотографії. Фотографія — дуже важлива річ... Але останнім часом фотографувати дедалі важче й важче... Треба бути дуже обережним...

— Ви знову своєї, пане культурний аташе! Що ви можете сказати, наприклад, про скульптуру?

— Про скульптуру? Нещодавно тут відбувався конкурс на кращий пам'ятник льотчикові. Так. Вони мають дванадцять повнокровних повітряних дивізій, шість ескадрилій реактивних літаків, конструкція цих літаків зберігається в глибокій таємниці. Вони розташовані в таких...

— Досить. Я мушу кінчати бесіду з вами. Дуже жаль, але думаю, що змушений буду порадити своєму приятелю — міністрові закордонних справ, щоб одкликав вас, молодий чоловіче. Ви не підходите на місце культурного аташе. Ваша інформація абсолютно неправильна. Я дозволю собі тільки зауважити, що вони уже мають сім ескадрилій реактивних літаків. Гуд бай!

«Гало недєльні новини».
(Прага).

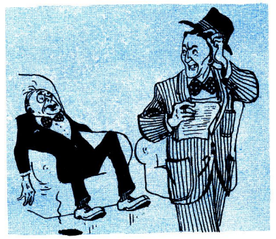

Культури

ПРО НЕВИКОНАННЯ ВИКОНАННЯ...

Київський обласний суд — буквально задихається в тісному приміщенні.

Нема зали для судових засідань, нема кімнати для свідків, для архіву.

Київський обком КП(б) України 7 травня 1949 року ухвалив спеціальне рішення — створити нормальні умови для роботи облсуду. Бюро обкому ухвалило звільнити для облсуду ввесь другий поверх у будинку № 15 по Володимирській вулиці, для чого зобов'язало Київську міськраду переселити звідти Київську геолого-розвідувальну контору й ще деякі установи.

Був призначений для цього й термін — 15 червня 1950 року.

Минув термін. Було що-небудь зроблено?

Аж нічогісінько. Не послухалися бюро обкому.

5 серпня 1950 р. бюро обкому розглядало справу про невиконання постанови від 7 травня 1949 р.

Київська міськрада швиденько (швидко! швидко!) до обкому: — Ми не виконали?! Та як ми сміли не виконати постанови бюро обкому!! Та що ви, що ви?! Ось!

І подала свою постанову за № 1638 від 5 серпня 1950 р.: «Надати Київській геолого-розвідувальній конторі приміщення в будинку № 13 по вулиці Свердлова».

Подала, легенько зітхнула і потихеньку сказала: «Спаслася!»

Бюро обкому прийняло до відома постанову міськради.

А вийшло те, що нічого не вийшло.

Виявилося, що приміщення по вулиці Свердлова № 13 Київська міськрада ще у квітні 1950 року віддала «Головхімпрому».

Вийшло, значить, те, що міськрада той... як воно називається... Одне слово — ні тпру, ні ну... Як було, так і єсть...

Що ж далі робити?

Хай вирішить сам обком партії.

М. СЕМЕНЮТА.

●

СЕМЕРО ОДНОГО ЖДУТЬ...

1

Семеро одного не ждуть. Це стара істина.

— А двісті п'ятдесят ждуть одного чи не ждуть? — запитують з артілі ім. Хрущова, Великобагачанського району на Полтавщині.

Відповідаємо: якщо семеро одного не ждуть, то двісті п'ятдесят і поготів його ждати не повинні.

А коли той один — голова виконкому райради Олександр Захарович Новаковський?

Якщо Олександр Захарович людина серйозна й поважає людей, то він ніколи не дозволить, щоб його ждали двісті п'ятдесят чоловіка.— А от і дозволив,— пишуть колгоспники.— Звелів голові призначити звітно-виборні збори артілі на 10 годину ранку й не починати без нього, а сам лише о пів на п'яту появився на зборах. Появився і, навіть, не вибачився.

Семеро, правда, одного не ждуть, а тут же не семеро, а двісті п'ятдесят — хай підождуть.

2

— А п'ятдесят ждуть одного? — інтересуються й собі колгоспники райцентра Красні Окни на Одещині.

— А що це у вас за один?

— А в нас,— відповідають вони,— товариш Глазирін, керівник однієї поважної районної установи. Викликав він до себе директора інкубаторної станції й сказав:

— Проведи мені електрику з твоєї станції, бо районна світить з 7 вечора до 12 ночі, а твоя працює цілу добу.

— Не можу, товаришу Глазирін,— відповів директор.— Для цього треба відключити 50 хат колгоспників.

— Відключай! — одрубав т. Глазирін.

Тепер 50 сімей колгоспників ждуть, коли одного т. Глазиріна знову переключать на районну станцію й за одним заходом навчать, як не треба користуватися своїм відповідальним службовим станом.

3

Ждуть і вантажники Решетилівського залізничного вантажного пункту, щоб хто вгамував їхнього виконроба Кузьменка. Слава про нього котиться по всьому району. І де тільки той Кузьменко не працював! І звідки його тільки не виганяли!

Спочатку Кузьменко на роботі пустив було в хід кулаки й брутальну лайку. Та вантажники приборкали його через суд.

Тоді Кузьменко почав наступати на непокірливих іншим способом. То поставить старого вантажника т. Щербака (стаж 15 років) на низькооплачувану роботу. То підробить бригадирові вантажників т. Горулькові (20 років стажу) наряди, щоб той менше заробив.

Двічі збиралися відкриті партійні збори. Двічі констатували провал роботи на вантажному пункті. Двічі ухвалювали просити адміністрацію звільнити Кузьменка. А Кузьменко й досі продовжує безчинствувати на вантажному пункті.

Він уже попередив і Горулька, і Щербака, і Силенка, і Писаренка, й усіх тих, хто подавав на нього в суд за хуліганство й хто критикував його, щоб ждали «скорочення штатів».

От вантажники й ждуть. Ждуть не діждуться, коли Полтавський відділок Південної залізниці скоротить... Кузьменка.

Ол. ГРОМОВ.

Леонід ЛЕНЧ

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

Комісія отця Денисія

Як виходити з базару — трохи збоку — в негустому од верби холодочку, аж сірий од ядучої дорожної куряви, сидить на колодці Гарасим Пилипович Чубченко, член артілі «Фотограф-аматор», кріпкий дідуган із запорізькими вусами, й чекає клієнтів. Поруч стоїть триніг з його фотоапаратом, і — для любителів — задник з вершником у черкесці; у коня, на якому сидить вершник, з ніздрів, як із бовдура, валує дим. Під копитами у коня валяється подоланий чи то лев, чи то тигр, чи то меделянський дог. Замість лиця у вершника дірка, — куди клієнт просовує голову. Мати фото мисливця на тигрів — заповітна мрія кожного місцевого хлопчака.

Там десь — на базарній площі — одчайдушно кувікають поросята, здивсвано гергочуть гуси, вимогливо й сердито мукають воли, риплять колеса в гарбах, гудуть колгоспні полуторки, сміються і щось вигукують люди. А тут — порівнюючи тихо. Від довгого чекання, знічев'я Гарасим Пилипович клює носом. Очі в нього заплющуються, думки плутаються і якась млявість обхоплює все тіло. Він дрімає. Раптом чує сердитий голос:

— Прокиньтесь, Гарасиме Пилиповичу!

Чубченко кліпає очима і бачить — над ним схилився отець Денисій — священик місцевої церкви — присадкуватий, ширококряжий чолов'яга в парусиновім підряснику і в солом'яному, пошарпаному брилику-панамці.

На руці в отця Денисія висить великий кошик, звідки стирчить золотавий хвіст судака-курьонки, зелене цибулиння.

— Здрастуйте, отче Денисію! — хрипучо говорить Чубченко.— Бажаєте фото? Давайте, я вас на коні зніму! Під Єгорія-побідоносця! Тільки замість списа — судака в руці триматимете!

Бліді, пухлі щоки отця Денисія заливає рожева фарба.

— Я не жартувати до вас прийшов, Гарасиме Пилиповичу,— говорить він драматично, — а звольте пояснити, чому ви порушуєте нашу з вами... конвенцію?

Ніби дивуючись, фотограф розводить руками:

— Про що говорите, отче Денисію? Яка така конвенція — не розумію!

— Не прикидайтеся, Гарасиме Пилиповичу, не прикидайтеся! Ви все чудесно розумієте!

— Ні, не розумію!

— Ви мені винні 40 карбованців за чотири фото. По десятці за пару молодих. Але я бачу, що ви і не збираєтесь платити!

Чубченко зітхає й, хитро примружуючись, говорить:

— Ох, і очі у вас на гроші, отче Денисію! Правильно ви зауважили: не збираюсь!

— На якій підставі не збираєтесь? Ці гроші — моя комісія! Ви мені їх винні!

— Ні, не винен!

— Це... шахрайство! — кричить отець Денисій. — Я на вас у нарсуд подам...

Гарасим Пилипович бере лютого служителя культу за рукав підрясника й спокійно каже:

— Не кричіть, отче Денисію! Вам же буде ніяково: почують люди й скажуть, що духовна особа за гроші на весь базар репетувала! Ось сядьте на колодку та й побалакаємо.

Вони сідають на колодку. Отець Денисій ставить на землю кошика з судаком, скидає брилика й обмахує ним спітніле, стривожене лице. Охоловши, він починає спокійним тоном:

— Я не хочу з вами сваритись, Гарасиме Пилиповичу. Ви людина — літня, серйозна. Адже я не прошу у вас більше, як мені належить за конвенцією, так? Але моє — моє!

— Правильно! Оцей судак — ваш? Ваш! І їжте його собі на здоров'ячко!

— Зачекайте! При чому тут судак? Ви пригадуєте наші умови? Ми домовились, що я вам посилатиму молодих, що беруть законний шлюб, на предмет фото. І ви з кожного фото даєте мені комісію 10 карбованців. Була така угода?

— Ну, була!

— За цей час, наскільки мені відомо, ви сфотографували чотири пари молодих. Так?

— Так, сфотографував.

— Чого ж ви не хочете платити належну мені комісію в розмірі 40 карбованців?

— А тому, що всі чотири молоді, по-перше, зняті без фати, а по-друге, наскільки мені відомо, — йшли вони до мене не через ваш вівтар! Йшли іншою дорогою. Так?

Отець Денисій аж рота роззявив од здивування, заморгав очима й повісив панамку на судаків хвіст. (Чотири пари одружилися, а його обминули!).

— Яку вагу має фата в наших розрахунках?

Гарасим Пилипович крутить головою, регочеться й говорить:

— Все чисто їм пояснив! Ох, і плювалися ж вони, коли дізналися про хитру вашу «угоду» і про ваші руки загребущі, отче Денисію! Так що з мене вам належить, пробачте, — дуля!

Отець Денисій підскакує, ніби його електрикою жигонуло!

— Непотрібна ви людина, — кричить він, — чого ж ви зо мною умовлялися? Щоб продати мене, як Іуда Скарійотський?

Гарасим Пилипович теж підводиться і говорить тихо, але з притиском:

— Ви, отче Денисію, про Іуду тут не згадуйте! Ви — комерсант, куди тому Іуді! Я вам так скажу: людина я неосвічена, академій не кінчав, а проте на дечому розуміюся... Я по слабості був погодився на конвенцію, — чому, думаю, не підробити? А потім незручно якось мені стало, ніби голим у кропиву сів... Пече й пече! Та й людина я — артільна. Про мою художню роботу маю атестації...

Гарасим Пилипович лізе до кишені і обережно витягає звідти згорнутий учетверо папірець:

— Ось, прошу, подивіться! — гордо говорить він отцю Денисію. — Гвардії сержант товариш Куликов, — самих медалей на грудях п'ять штук, — висловлює гвардійську подяку за художнє фото.

Гарасим Пилипович одягає окуляри і читає листа. Кінчається лист так:

— Не тільки я сам себе впізнав на фото, а й рідна мати моя впізнала...

— Пожартував! — пояснює Чубченко і, ховаючи папірця, рішуче заявляє:

— Ідіть додому, отче Денисію. Конвенцію нашу розірвано. Дурман розводити — це діло ваше, а людей до своєї комерції не плутайте.

Вхопивши кошика, отець Денисій мовчки йде. Але, ступивши кроків п'ять, обертається і сердито оповіщає:

— Бог вас покарає за ваше зухвальство!

— Ідіть, ідіть, не вигоріло чотири десятки, — він і розійшовся.

— Як ви можете так говорити про духовного пастиря?

— А хіба ви мені пастир? Ви мені — пластир! Липучий!

Отець Денисій переходить на другий бік вулиці і, стоячи на тротуарі, кляне члена артілі «Фотограф-аматор».

Коли отець Денисій замовк, Чубченко презирливо кидає:

— Темнота!

І повертається до свого супротивника спиною.

Конвенцію розірвано остаточно і назавжди.

Переклав з російської
Остап ВИШНЯ.

Пошта Перця

З ТРІСКОМ

Дорогий Перче! Якщо тобі доведеться побувати в нашому селі, ти почуєш неймовірний тріск і свист. Це — робота сільського радіовузла. Вдень він мовчить, а вночі свистить і тріщить несправною радіоапаратурою.

Правда, останнім часом у багатьох будинках запанувала тиша; мешканці виключили свої репродуктори.

Один по одному замовкають репродуктори в селі, але ми, радіослухачі, не можемо замовчати роботу начальника нашого радіовузла т. Максименка та начальника районної контори зв'язку т. Кракова, які розвалили роботу радіовузла буквально з тріском.

В. ПАСТУХОВ.

Село Н.-Деркул, Біловодського району, Ворошиловградської області.

«А МІЖ ТИМИ КРУТИМИ ГОРАМИ...»

«По цей бік гора, по той бік — друга, а між тими крутими горами»... сидить голова виконкому Самгородоцької райради, Вінницької області, т. Жарій Іван Максимович.

В роботі він буквально верне гори: за час його головування в приміщенні виконкому, в установах і організаціях району виросли гори архівних документів — на столах, під столами, на шафах, по кутках. Восьмий рік шукає Іван Максимович приміщення для районного архіву і ніяк не може знайти.

Не знаємо, знайде він його чи ні... Знаємо тільки, що важко нам буде шукати голову, коли гори упадуть і він опиниться під ними.

Рятуй, Перче, нашого голову!

ДОЙНЯК,

уповноважений Міністерства заготівель по Самгородоцькому району.

ЗАРЕЄСТРУЙ ЗАГС!

У мене народився син. Дуже добре. Тільки прикро, Перче, що вже з перших днів свого життя він зіткнувся з таким неприємним явищем, як бюрократична тяганина. П'ять днів оббивав пороги Миколаївського міського загсу, щоб зареєструвати новонародженого.

Таке байдуже ставлення міського загсу мій не умудрений досвідом син сприйняв, як особисту образу. Немовля втішилося тільки тоді, коли побачило, що я пишу цього листа. Воно просить тебе зареєструвати Миколаївський міський загс, як установу з бюрократичними порядками. Сподіваюсь, що в тебе тяганини з реєстрацією не буде!

За дорученням немовляти
Г. БЛЕХЕР.

ПРОБІ!

У новісінькому дизель-моторі Д-6 спрацювалася поршнева група. Замість того, щоб її відремонтувати, головний механік Кіровського цукрозаводу Сумського тресту т. Шепель наказав викинути цінну 150-сильну машину в багнище і натомість поставив нову 65-сильну. Те ж саме зробив він з газовою пічкою і з машиновими вагами.

— Пробі! — волають машини. — Шепель скоро перетворить цукровий завод на кладовище машин!

П. ОСАДЧИЙ.

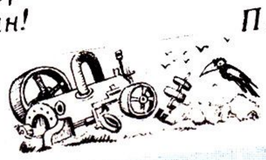

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

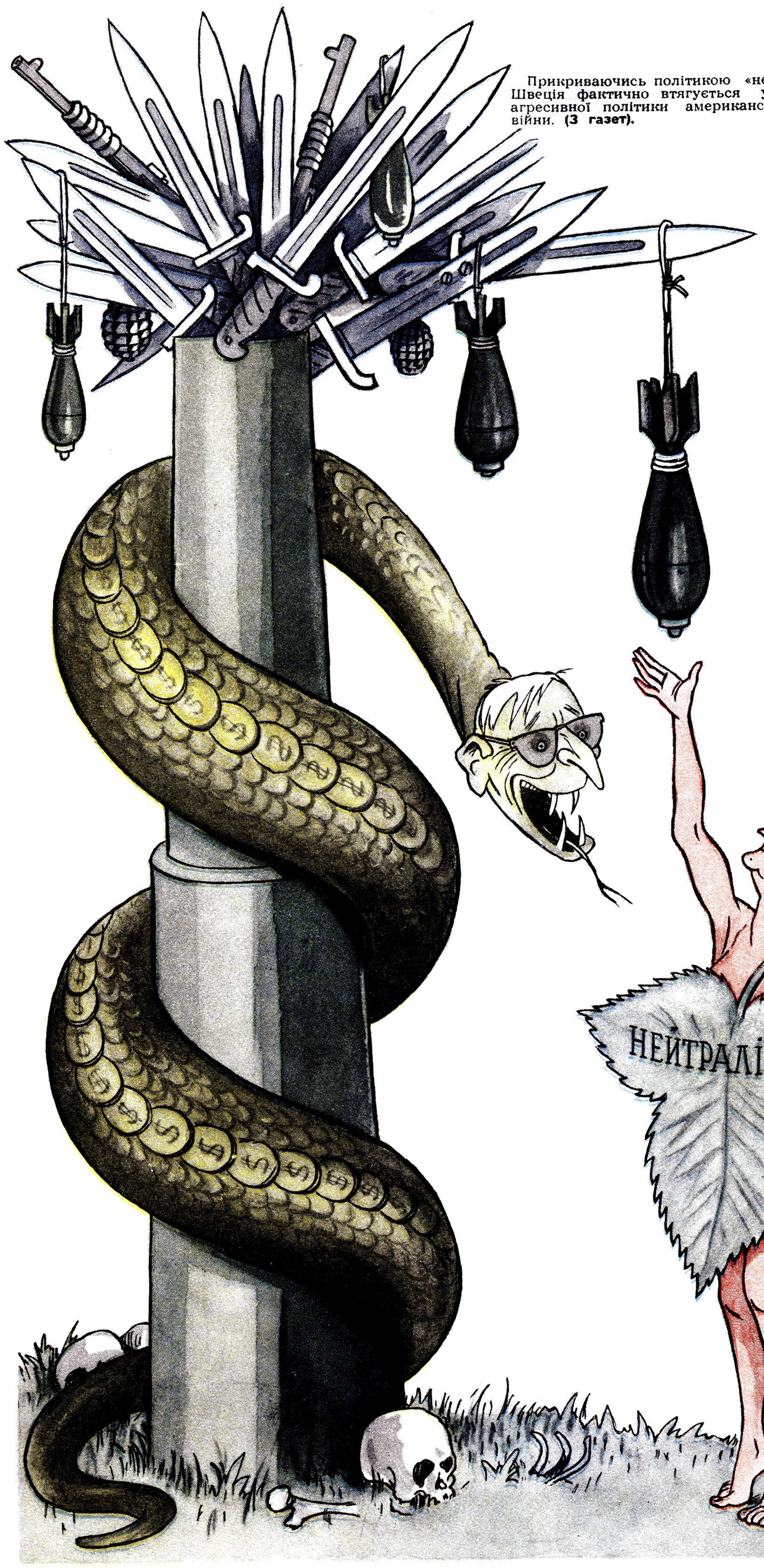

Прикриваючись політикою «нейтралітету» Швеція фактично втягується у фарватер агресивної політики американських паліїв війни. **(З газет).**

Спокушання шведської Єви.

Мал. І. ПШЕНИШНЯК

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

КАДРИ МІСТЕРА ТРУМЕНА

Агентство «Рейтер» повідомило недавно про лекцію, що її прочитав у м. Ньютоні (США) якийсь «доктор». Тема лекції: «Нові відкриття у фізиці».

Посилаючись на теорію одного «французького вченого», лектор заявив, що в недалекому майбутньому люди... проходитимуть крізь стіни, підійматимуться в повітря без літаків. Всього цього вони досягнуть, вживаючи... «святу воду», яка, як твердить він, має «інший електричний потенціал», ніж звичайна.

Крім того, лектор повідомив ще про одне сенсаційне відкриття. Виявляється, що людину «можна буде розібрати, наприклад, у Європі, а скласти в Америці».

Адреси будинку для божевільних, звідки втік цей «учений», агентство Рейтер не повідомляє. А дарма. Мусить же знати містер Трумен, де куються кадри сучасної американської науки.

МАРШАЛЛІЗОВАНИЙ ДУХ

В Італії почала виходити газета «Аврора» — орган італійських спіритів. Це єдина газета, яка пише про земні справи після консультації з «потойбічними духами». Запевняють, що в складі редакції 8 кореспондентів і 8 «духів». Як повідомила редакція, передову статтю для першого номера газети написав... сам Данте.

Що ж міг продиктувати стенографістці «дух» автора «Божественної комедії»? Ясно, що тільки про «маршаллізований рай», бо про американське пекло на італійській землі дядько Сем писати не дозволить — газетка ж виходить на американські гроші!

ТОВСТІ И ТОНКІ

Як повідомляє агентство «Юнайтед прес», головна американська квартира у Берліні видала спеціальну інструкцію для офіцерів, що перебувають у німецькій столиці.

«Американська головна квартира відзначає, що останнім часом американські офіцери дуже розтовстіли. У зв'язку з цим, наказується їм займатися гімнастикою, щоб схуднути»...

А жителі Західного Берліна худнуть та й худнуть. І без ніякої гімнастики!

ЯНКІ В ОКСФОРДІ

Місто Оксфорд, що славилося недавно в Англії своїм аристократичним університетом, збагатилося ще на один «культурний» заклад — клуб для американських солдатів. Його відкрито в будинку, де жили три робітничих родини: Руссел, Броун і Джонсон. Оксфордська поліція вдерлася серед ночі в будинок, викинула на вулицю ті три родини й галантно розшаркалася перед американцями — просимо, мовляв, влаштовуватися, як дома.

Поки американців в Оксфорді ще порівняно небагато, їх влаштовує такий клуб. А якщо Ейзенхауер підкине туди ще? За ким тоді черга — за Оксфордським університетом?

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Лізуть на стіну.

Кто це? Кто це?

У п'ятидесятих роках минулого століття Англією правив кабінет міністрів, який увійшов в історію під такими оригінальними іменами:

Міністерство — хто це? Хто це?

Міністерство нікчем.

Міністерство нулів.

Через сто років історія повторилася. Англією знову править «міністерство — хто це? Хто це?» (англійські міністри чи американські прикажчики?).

Очолює це «міністерство» лідер правих соціалістів Клемент Річард Еттлі, аристократ по походженню, консерватор по переконанню, лакей по покликанню, крамар по натурі.

Своїй кар'єрі англійський прем'єр завдячує не талантам, яких йому бракує ще з дитинства. Виняткова бездарність, миршавість, безбарвність, нікчемність, як це не парадоксально, привели його на пост глави уряду колишнього гордого Альбіону.

«Він вступив у пору зрілості, — писав про Еттлі лейборист Р. Кроссмен, — з гострим почуттям власної неповноцінності. У школі це був нещасний малорослий хлопчик, який любив різні гри, але в жодній із них не міг відзначитися; в Оксфорді він був щасливою нікчемністю, порожнім місцем. В адвокатській практиці соромливість і миршавість прирекли б його, в кращому разі, на довічне складання актів про передачу майна».

Провалившись на адвокатурі, Еттлі обирає собі інший шлях. Інстинктивно відчувши можливість спекуляції на робітничому русі, на соціалізмі, невдаха-адвокат переходить з консервативної до лейбористської партії. Згодом він стає членом парламенту. Тут, під керівництвом Рамсея Макдональда, він проходить вищу школу лейбористського фарисейства.

Нездатний для ролі самостійного політичного й державного діяча, він проявляє в цій школі неабиякі здібності до послуху. Вміння ходити навшпиньки, бути слухняним виконавцем чужої волі, торгувати інтересами робітничого класу відкриває перед Еттлі широкі перспективи. Діячі такого типу потрібні були лондонському Сіті не менше, ніж войовничі твердолобі типу Черчілля.

Клемент Еттлі, як правовірний правий соціаліст, зоологічно ненавидить все прогресивне, ненавидить Радянський Союз. І це теж виділяє англійського прем'єра в ряді запопадливих слуг Вашінгтона.

...Ось він стоїть на трибуні, — як пише агентство Рейтер, — «маленький, з м'якими манерами, здається, непевний у собі чоловік без прикрас, неяскрава особа. Він промовляє без захоплення, без пафосу, гладенько, безбарвно» й розмахує позиченим в арсеналі Геббельса старим зотлілим опудалом «червоної небезпеки». Він лякає тим опудалом англійський народ і скрипучим голосом вимагає від нього нових і нових жертв. Еттлі вимагає від англійського народу відмовитися від житлового будівництва, від м'яса і масла. Все повинно йти на війну. Колосальну суму — 4.700.000.000 фунтів стерлінгів збирається витратити містер Еттлі на переозброєння. Цього вимагають його істеричні хазяї, американські палії війни.

У 1942 році в одного з лейбористських діячів Гарольда Ласкі мимохіть вирвалася влучна характеристика «соціаліста» Еттлі.

«Незважаючи на те, — писав Ласкі в газеті «Нью Стейтсмен енд нейшен», — що Еттлі у своїх патяканнях сповідує соціалістичну віру, він нічого не робить, щоб перетворити її в дію».

Але патякання про соціалізм для Еттлі завжди було лише ширмою. Насправді ж він вірою і правдою служив черчіллям.

У вересні 1942 року, коли гітлерівські орди рвалися до Сталінграда, прості люди Англії, США і Канади вимагали негайного відкриття другого фронту. Еттлі, бувши тоді в Канаді, охарактеризував цю вимогу, як «дешеву фразу», заявивши, що «вимоги безвідповідальних людей» не можуть впливати на прийняті вже рішення.

Продавши суверенітет гордого Альбіону, здерши для свого американського дядечка сьому шкуру з британського лева, прем'єр Еттлі став тепер, як кажуть англійці, генерал-губернатором 49 штату. І як типовий американський генерал-губернатор він бреше, що є сили, на фронт миру, на СРСР.

Він готовий за доларову кістку з хазяйського столу лінчувати і свій народ, і весь прогресивний світ.

Тільки руки короткі в містера Еттлі!

М. ВІЛЬБАУМ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Керівник політгуртка: — Поскільки ми не можемо пригадати, на якій сторінці зупинилися восени,— почнемо спочатку!

ОЙ, ТИ, РІЧЕНЬКО...

Там, де верби схилені
На крутий обрив,
Через річку милий мій
Кладку проложив,

Щоб кругом нам
не ходить,
Щоб у літню нічку
На побачення спішить
Через бистру річку.

Та на кладці тісно —
Неширока путь,
Коли хлопці з піснею
По тій кладці йдуть!

☆ ☆ ☆

Інженер прийшов до нас,
І узнали люди:
— Там, де кладка якраз,
ГЕС на річці буде!

Марно ми не згаяли
Літні місяці,—
Зорями засяяли
Лампи на ріці.

Увечері, наче вдень,
Світло в нас і любо.
І кіно у нас іде
У сільському клубі.

Через бистру річеньку
Кладки вже нема.
Та я в літню ніченьку
Не стою сама.

Кладку знесено давно,
Та скажу вам прямо —
З милим краще у кіно
Стрітись вечорами.

Г. КНИШ.

Львів

У деяких їдальнях готують несмачні страви.

Мал. С. САМУМА

Остап ВИШНЯ

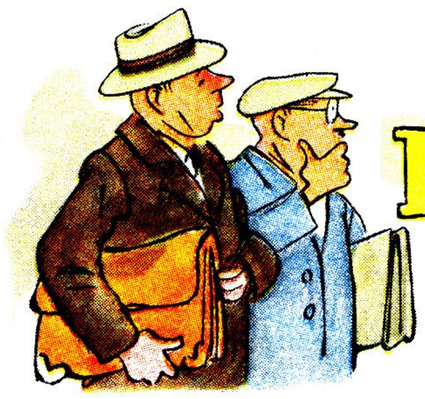

МАСТАКИ руйнувати

Житловий фонд — золотий фонд. Берегти його — священний обов'язок всіх і особливо тих господарів міста чи району, яким доручено оберігати цей фонд. Але серед господарів, нема-нема, та, дивись, і виткнеться такий собі байдужий чоловічок, що йому не болить цілість майна державного.

От ми такого чоловічка й проперчимо.

«НЕГАЙНО»

Скільки треба часу, щоб полагодити дах на будинку?

Два роки, виходить, мало...

Інвалід Вітчизняної війни О. В. Коломойцев, що живе в Києві на вул. Урицького, 23-В, кв. 10, вже два роки просить Залізничну райраду відремонтувати дах, бо дах тече, руйнується будинок і т. д.

Просить Коломойцев, просять редакції, куди звертається він за допомогою, — не бере.

Голова райради т. Жуков пише: «Негайно і т. д....»

Далі теж пишеться: «Негайно і т. д...»

Поки що — тільки дощ іде «негайно»...

Ну, й дійде до того, що голові райради докладуть:

— Будинок ремонту не потребує!

— Чому?

— Нема будинку! Розвалився!

ЧИ СКОРО?

На Борисоглібській вулиці, № 21, в бельетажі міститься Київське фасувальне підприємство «Головсолі» Міністерства харчової промисловості СРСР.

Це — в бельетажі.

А в підвалі того будинку повно води. Вода підібралася вже до тротуару й потихеньку собі виливається.

Вона нікого не турбує, і про неї ніхто не турбується.

«Головсіль» її солить, а вода «Головсіль» мочить... Так і живуть.

Подільське райжитлоуправління дивиться на це все й чекає:

— Чи скоро вже «Головсіль» разом із будинком упаде в воду?

НЕМА ПОРЯДКУ

Що швидше можна зробити: чи розкрити дах на будинку, чи покрити дах?

Виявляється, — розкрити!

По вулиці В.-Васильківській (Київ), № 40 кілька робітників поскидали бляху з даху за два дні...

Та й стоїть непокритий будинок, та й руйнується.

Єсть там і керуючий будинком т. Руденко, єсть райжитлоуправління, а нема тільки одного: порядку та сумлінного ставлення до своїх обов'язків.

А ми ж знаємо, що найкраща бляха сама на будинок не полізе.

ПОЧЕКАЄМО

Мешканці будинку № 1 по вул. Фрунзе в Конотопі запитують: хто врятує від руйнації їхній будинок, нижній поверх якого орендує міськпромкомбінат, що обладнав там гвоздильний та моторний цехи.

У нижньому поверсі гупають та й гупають...

А верхній поверх — трясеться та й трясеться...

Руйнується та й руйнується...

Невже ви не бачите, товариші з міськради?

НЕ ТАКОГО Б МИ ХОТІЛИ

До Перця пишуть:

«Мешканці м. Сталіно (Донбас) хотять побачити керівників свого міста на сторінках Перця. І ось чому:

1) Протягом літа 1950 року в місті було мало води.

Міськрада спеціальною постановою заборонила поливати городи до 15 жовтня.

(Правильно! Після 15 жовтня якраз добре огороди поливати! Міськрада, очевидно, знає, як допомагає мертвому кадило).

2) Брудні у місті трамваї. Чому брудні? Тому, що на зупинках нема площадок ні асфальтованих, ні навіть дерев'яних. ...Все болото — у трамваї.

— А які чудесні трамваї дала нам держава! — говорять донбасівці.

3) Телефон... Піднесеш трубку, і чекай 5—10 хвилин гудочка...

4) Шляхи! У дощ — ні з шахти, ні до шахти... Машини чмихають, по кузов у болоті, а колгоспники «торгують» продуктами серед дороги, бо їм з болота «ні сюди, ані туди». Сидять вони й поминають «Донбасшляхбуд» та його керівників за його роботу».

Ну, от Перець і написав про все це на своїх сторінках.

Написав без ніякої радості!

Не цього ми хотіли! Перець би хотів написати про керівників цього великого міста привітального вірша за зразковий міський благоустрій, та ще й цілу картину намалювати: сидить голова міської Ради, а Перець йому ота-ке-е-е-енного букета підносить... Та з трояндів букета.

Хай, як у місті буде все гаразд, тоді ми напишемо, що Перець хотів сказати.

ЩЕ РАЗ ПРО СІРОГО КОЗЛИКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

На Криворіжжі погано дбають про зберігання молодих деревонасаджень. **(З листа до редакції т. САСЬ С. А.).**

Жив у бабусі козлик сіренький.
Он як, он як, козлик сіренький!

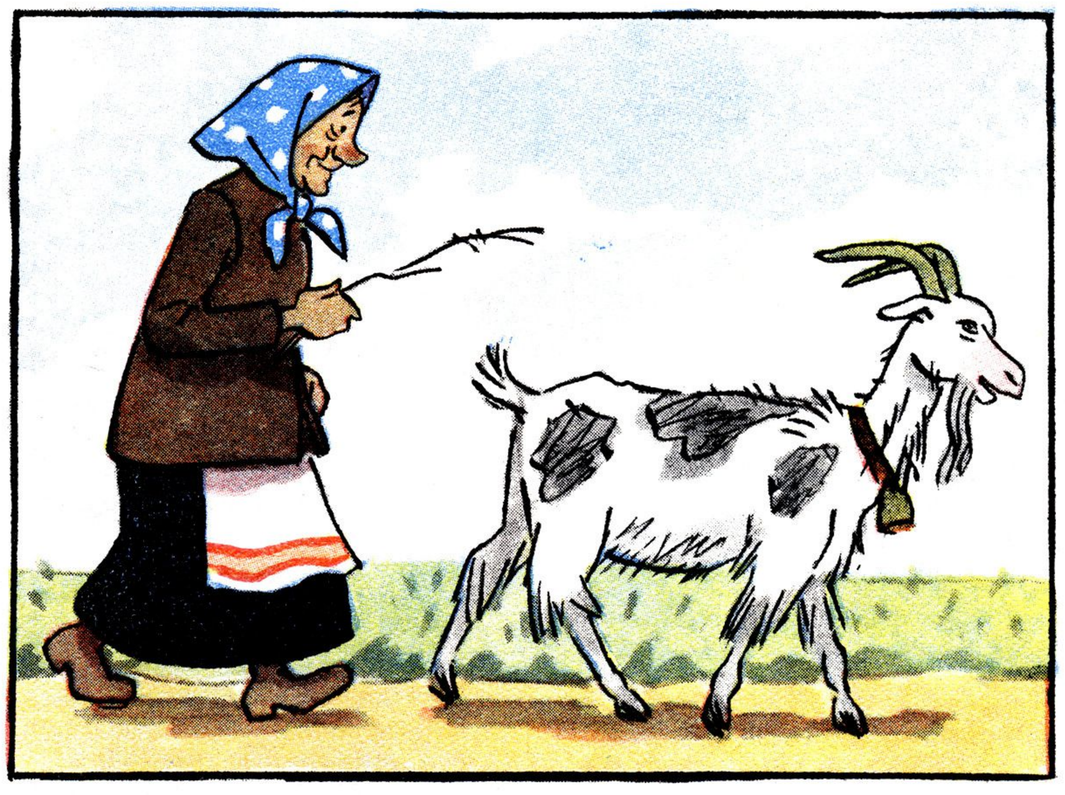

Пішла баба з козликом в сквер погуляти.
Он як, он як, в сквер погуляти!

Лишились од скверу ріжки та ніжки.
Он як, он як, ріжки та ніжки!..

Перечниця

СЕРЕД БІЛОГО ДНЯ

У КАБІНЕТІ директора Луцького міськхарчокомбінату 20 серпня 1949 р. вдарила страшна злива з градом. Тільки папір, на якому описувалося це стихійне лихо, міг витримати бурхливі потоки води і градобій. Цим стихійним лихом було знищено врожай овочів і фруктів на 21.908 крб. 80 коп. Підписавши акта й поклавши собі в кишені виручку від «градобою», комбінатори підсунули того акта ревізійній комісії й вийшли сухими з води.

Це можуть підтвердити самі автори акта: колишній директор комбінату Ходарєв; колишній техкерівник Несвітайло й теперішній городник Кардолевський.

Нарешті, це може підтвердити обласний прокурор т. Симоненко, який майже два роки сушить у себе акт про кабінетний градобій. Крім акта т. Симоненко має ще в своєму розпорядженні офіціальну метеорологічну довідку, з якої видно, що 20 серпня 1949 р. над областю голубіло небо і сяяло сонце.

ЯК ВІН ПИШЕ...

ЩО МОЖНА **сказати** про роботу М. Д. Долі—голови Великобурлуцького районного комітету в справах фізкультури і спорту? Небагато: фізкультурну роботу він занедбав, спортивних змагань і занять не проводить, здачу норм на значок ГПО не організував...

А що можна **написати** про діяльність М. Д. Долі? Написати можна три короби. Особливо, коли писати почне сам М. Д. Доля. Він строчить:

а) Виконано план підготовки значкістів ГПО,

б) Виконано план підготовки спортсменів-розрядників,

в) Виконано план підготовки громадських інструкторів і суддів з різних видів спорту.

Але це окозамилювання не бентежить керівників Харківського обласного комітету в справах фізкультури і спорту. Їх цікавить тільки, як він пише.

ГОВОРИЛА, БАЛАКАЛА...

ЗАГЛЯНЕМО в колективний договір, складений між дирекцією і робітниками Ужгородського деревообробного комбінату ще в 1948 році. Серед інших пунктів, що стосуються дирекції, знайдемо такий:

«Відремонтувати та устаткувати в лісопильному і мебельному цехах ексгаустерні установки для відсмоктування тирси. Обладнати цехи вентиляторами».

Заглянемо тепер в договір, підписаний в 1949 році. Той же пункт: «Відремонтувати і устаткувати... Обладнати...»

Колективний договір на 1950 рік. Знов ті ж установки, знову та ж вентиляція...

Нарешті, заглянемо в договір на 1951 рік. І ще раз (вчетверте!) дирекція зобов'язується відремонтувати і устаткувати ексгаустерні установки, обладнати вентиляцію... і т. д.

Словом, говорила-балакала...

ДРУЖБА ДРУЖБОЮ...

ЩО ЩИРИХ друзів і водою не розіллєш, відомо ще з давніх-давен. Тому й не дивно, що т. Солістий — директор кінного заводу № 174 (на Кіровоградщині) — теж ніколи не розлучається з своїм вірним другом.

Йде, скажімо, директор до клубу, на збори робітників або ще кудись. І друг його туди ж. Обирають т. Солістого до президії, без друга, звичайно. Але той також прямує до президії. І коли йому не сподобається хтось з промовців, він здіймає страшенний галас.

Тов. Солістий у таких випадках тільки поблажливо посміхається й просить друга: «Цить, Діано, цить, друже!»

А друг — тільки хвостом виляє: сказано, собака. Хіба вона розуміє, що дружба — дружбою, а служба — службою?..

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

У колисці з компліментів

Лесь Дудар уже відколи
Думу дума наодинці,
Про яку й слівця ніколи
Не промовить навіть жінці:

«Інженер ти, і не з гірших,
А підвищення не чути...
На твоєму б місці інший
Вже міністром міг би бути,

А тебе не помічають,
Не дають талантам ходу...»

Раптом Леся призначають
На директора заводу.

Вголос він сказав: — Та що ви!
Краще Голуб чи Загреба... —
А про себе так промовив:
— Це зробить давно вже треба!

Запалився, загорівся,
До душі йому ці вісті.

Та погляньмо ж — як повівся
Цей талант на новім місці.

Перший день був доброзичним,
Чемним, чулим, аж ліричним,
Днів з чотири був критичним,
Зо три дні самокритичним.

Потім дещо трохи в нього
У натурі одмінилось,
І з'явилось більш такого,
Що іншому і не снилось.

В кабінеті все частіше
Став директор пропадати —
Заводським поетам вірші
Став про себе замовляти.

Од випадку до випадку
Звав на раду тих робочих,
Що сміливо правду-матку
Різали начальству в очі,

Вимагали збільшить плани,
Наполігши на резерви...

Нащо Лесю критикани,
Що сотають тільки нерви,
Що на серце тільки діють?
Що кричать отут даремне?

Він покличе тих, що вміють
Щось йому сказать приємне.

Й закрутилось біля нього
Досить різних елементів.
І колишуть Леся того
У колисці з компліментів.

Лесь уже не вдовольнявся
Прохідними похвалами,—
Більше того,— ображався,
Хто звичайними словами
Скаже й добре, хай, про нього.

Він завжди таку промову,
Досить сухо й досить строго
Обірве як дріб'язкову,—
Витягнеться, ніби щука,
У дзвінок закалатає,
Олівцем в графин постука,
Про регламент нагадає...

Ну, і зовсім інша справа,
Як промова та не проста,
А солодка й кучерява,
Мов з приятельського тоста.

Він одразу з тим подружить.
Руки згорне на животик,
Очі масляні примружить,
І мурличе, ніби котик...

Наче він сидить в колисці,
Що злітає аж під стелю,
І плигають променисті
З вікон зайчики в постелю,

Він їх ловить і сміється,
Як удасться верхи сісти...
В мить таку йому здається,
Що добувся він в міністри.

Одного лиш не здається,
Що затишна та колиска
Незабаром обірветься,
І наб'є директор писка.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

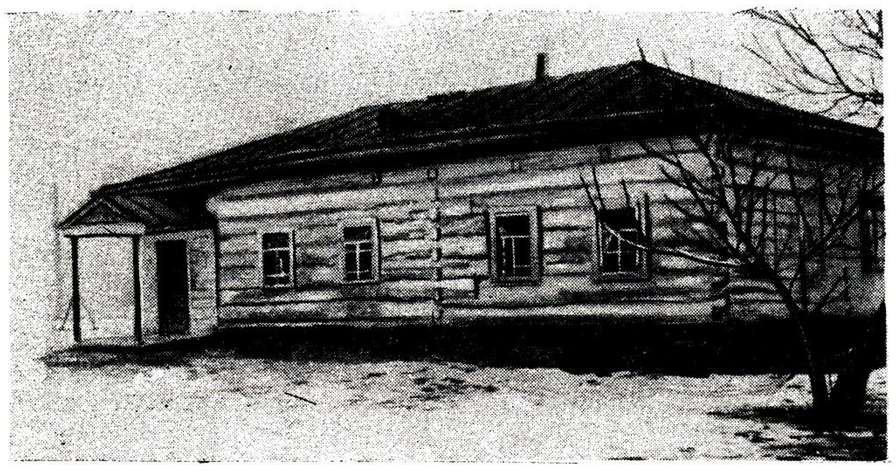

Дар, кажуть, не купля,— його не гудять, а хвалять!.. І ми б хотіли похвалити дар голови колгоспу ім. Сталіна (с. Калита, Броварського району на Київщині) т. Білича сільським піонерам, та не можемо.

Історія цього дару така:

Збудував собі колгосп новий клуб, а приміщення старого передав піонерам. Зібралися було піонери урочисто відзначити день відкриття свого клубу, а Василь Ількович Білич підніс їм іще один подарунок. Перед початком піонерського збору він обідрав приміщення до цурки, повиносив звідтіль геть усе, що можна було винести, й залишив той клуб дітям таким, яким ви бачите його в нашому фотоальбомі.

Як же тут хвалити «щедрого» голову Василя Ількoвича Білича. Такому дарувальнику хіба тільки можна сказати:

— Дари, та очі не дери!

Пошта Перця

ЧОГО ВОДА КАЛАМУТНА

Обідаючи в чайній Великомостівської райспоживспілки (на Львівщині), я пережив дві пригоди:

по-перше — я впіймав у каламутній водичці (яку тут чомусь звуть супом) клапоть газети;

по-друге — розрізаючи хліб, який випікає пекарня цієї ж райспоживспілки, я зламав ножа, бо в хлібі була кістка.

Кажуть, що вчені, маючи кістку невідомої тварини, можуть відтворити по ній цілий кістяк. Спробуй і ти, дорогий Перче, за допомогою кістки і клаптя паперу відтворити стиль роботи голови райспоживспілки т. Кобрина і директора чайної т. Груби.

П. ЛАГОДЮК.

ДЕЩО ПРО ГОРОХ

Ніхто, мабуть, не любить так горох, як голова колгоспу ім. Хрущова Григорій Петрович Маловічко. Всі події та явища життя він розцінює тільки з одного погляду: корисно це для гороху чи ні. Коли, наприклад, Маловічкові нагадують про ремонт клубу, він одразу відповідає:

— А навіщо нам клуб: що ми там горох молотитимемо?

І стоїть колгоспний клуб, як горох при дорозі: обдертий, непоказний... Вікна дошками позабивані, двері поламані, стеля ледве тримається. Критикували за це т. Маловічка — не допомагає. Як горохом об стіну...

Може ти, Перче, допоможеш нам зламати цю впертість?

Л. МЕМЕТОВ.

Веселівський район на Запоріжжі.

РАДІОПЕРЕХОПЛЕННЯ

Просимо, Перче, дати нам радіоконсультацію.

На Малинському щебеневому заводі за гроші, асигновані на культмасову роботу, придбано два радіоприймачі.

На роботу приймачів ми не скаржимось — працюють добре. Однак, послухати їх можна не в заводському клубі, а в кабінетах директора заводу т. Тютюнника та головного бухгалтера т. Фішмана.

Чули ми, Перче, що існує такий термін — радіоперехоплення. Отож ми і хочемо знати, чи можна цим словом назвати те, що у нас сталося з приймачами?

Житомирська область. *З. ГРУШЕЦЬКИЙ.*

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 1 ПЕРЕЦЬ вмістив листа під заголовком «Винахідник», в якому розповідалося, що у Витязівській МТС (на Кіровоградщині) немає гуртожитку для трактористів. Збори партійної організації МТС, обговоривши виступ Перця, зобов'язали директора МТС т. Гризоглазова негайно виправити становище. **Тепер усіх трактористів забезпечено квартирами.**

☆ ☆ ☆

У тому ж номері, у розділі «З нашого фотоальбома», було вміщено матеріал про те, що в Сніжнянському районі (Сталінська область) районну бібліотеку розміщено в непридатному приміщенні, а дитяча бібліотека приміщення не має зовсім. Голова виконкому райради т. Чмельов повідомив, що **для обох бібліотек обладнано відповідні приміщення.**

☆ ☆ ☆

Читачі ПЕРЦЯ повідомили, що в окремих колгоспах Немирівського району (Львівська область) грубо порушують Статут сільськогосподарської артілі. На прохання редакції обласне управління сільського господарства розслідувало листа. Факти, вказані в ньому, підтвердилися.

Незаконно роздані землі повернуто колгоспам. На старшого землевпорядника Немирівського району т. Куксенка накладено суворе стягнення. Голову колгоспу т. Свистовича збори колгоспників зняли з роботи, голову колгоспу Миська після того, як його загальні збори усунули з роботи, засуджено до 8 років позбавлення волі.

МОЇ ОДНОПЕРЧАНИ

ЗАКАРПАТСЬКИЙ ЇЖАК

МОЄ ВАМ ШАНУВАННЯЧКО!

З листа виконуючому обов'язки директора Ракошинської МТС, Мукачівського округу, ЛИТВИНЕНКУ Костянтину Васильовичу.

Одного разу Ви розгорнули свіжий номер політвідділівської газети. І... о, жах! Вам, у Ваші вельмишановні очі стрибнув такий прозаїчний заголовок — «Більше уваги підготовці кадрів МТС». Ви швиденько перевели погляд вниз, на підпис. Під статтею з прозаїчним заголовком був підпис завідуючого курсами трактористів В. Камардина.

І чим уважніше вчитувались у статтю, тим швидше перетворювалися в Зевса-громовержця.

Відкрито, з справжньою більшовицькою прямотою т. Камардин писав про те, що підготовка кадрів в МТС з Вашої ласки зривається. Заняття на курсах проходять в непристосованому приміщенні. Навіть класної дошки тут немає. Окремі викладачі курсів, як от старший механік т. Різниченко і механік т. Мірошниченко, не дуже охоче відвідують курси, на заняття з'являються непідготовленими.

Чи знали Ви про це, Костянтине Васильовичу?

Знали, але дивились крізь пальці.

А ще знали Ви і те, що агроном т. Вареник лекції по агротехніці будує сухо, схоластично, не пов'язує з практикою, з життям. Про це не раз Вам говорили самі слухачі курсів, скаржилися, та все дарма.

— Я покажу! Я покажу! Хто дозволив критикувати мене! — обурювались Ви.— Не потерплю!

І зволили викликати Ви т. Камардина до себе в кабінет.

Не встиг завідуючий курсами і поріг переступити, а Ви так лагідно:

— Не подобаються Вам порядки в нашій МТС? Ну, що ж — скатертиною дорога, можете залишити нас.

І після короткої, але ефективної паузи гаркнули:

— Пишіть заяву про звільнення!

Кінчаю. А то візьмете та й закатаєте наказ про моє звільнення. Ух! Ви ж такий безстрашний.

Тисну руку.

Ваш ЇЖАК.

І КУДИ Ж ДИВИТЬСЯ ШИЛО?

У крамницях споживспілки сіл Бабичі, Покути, Нижній Коропець, Мукачівського округу, немає у продажу мазі, вірьовок, цвяхів.

Мукачівська окрспоживспілка і правління облспоживспілки (голова т. Шило) погано турбуються про своїх пайовиків. **(З листа до редакції).**

Мал. бр. КОВАЛЕНКІВ

Кінь: — За таким головою і мені нема спокою...

ПРО ГАЗЕТНІ ВІТРИНИ І ЩЕ ПРО ДЕЩО...

Хороше наше місто Ужгород! Йдеш вулицями — не надивишся. А воно ж весна надходить! Серце аж вистрибує в грудях, неначе бруньочки в ньому розпускаються. Словом — весна!

А набережна ужгородська! Пройдешся по ній і сам не помічаєш, як вірші в голову так і лізуть. Кажуть, що ужгородські поети спеціально сюди за натхненням, муз ловити, значить, приходять.

Нічого не скажеш — хороша набережна. Але..

Так от вирішив я пройтись по набережній — ні, не муз ловити, ні — я ж не поет, а щоб просто відпочити, газету свіженьку почитати.

А вітрини ж тут, на набережній, гарні-гарні, солідні. Ще б пак — не менше двох тисяч кожна коштує. Добрим словом пом'янув я батьків міста. Видно зразу, що люблять вони нашу радянську пресу, поважають газети. Підійшов я до першої вітрини, ще раз помилувався її зовнішністю, але... Ще як вивісили «Правду» від 4 лютого, то так і залишили.

— Навіть «Закарпатську правду» і «Советское Закарпатье» умудрились не міняти на протязі двох днів.

І так погано на душі в мене стало. Вирішив я про це до газети написати. Прямо-таки хотів сісти над Ужем, на східцях, бо ж лавиць на набережній ніяк не зберуться поставити, і написати. Та згадав, що ні паперу нема в мене, ані ручки. Думаю собі, на пошту зайду. Розповідали, що там дуже дбають про відвідувачів — на столах, та ще й яких столах, клей завжди є, ручки, чорнило, папір і конверт можна придбати...

Від набережної до пошти — рукою подати. Заходжу. Сів до столу, взявся шукати ручку — нема, чорнила — нема, паперу — нема, конвертів — нема... Нема, нема!

Махнув я на все, пішов додому, написав і дописа до редакції власноручно заніс.

К. ВЕРНИДУБ,
житель м. Ужгорода.

В американських школах привчають дітей шпигувати за дорослими.

З МОЛОДИХ, ТА РАННІЙ

— Каїн Іудіс, повтори домашнє завдання.

— Значить так, пане вчителю: записати слова, якими мій татко лає нашого президента Трумена; подивитись, що переховує квартирант у лівій замкнутій шухляді письмового столу; вивідати у сестри — чи не слухає брат її нареченого московські радіопередачі, і ще... що ж?.. Ага, згадав! Розпитати вашу наймичку, чому ви досі не записалися добровільцем у Корею...

— Що?! Дурень!

— Ой, пробачте, пане вчителю! Переплутав. Про вас мені задали в поліції.

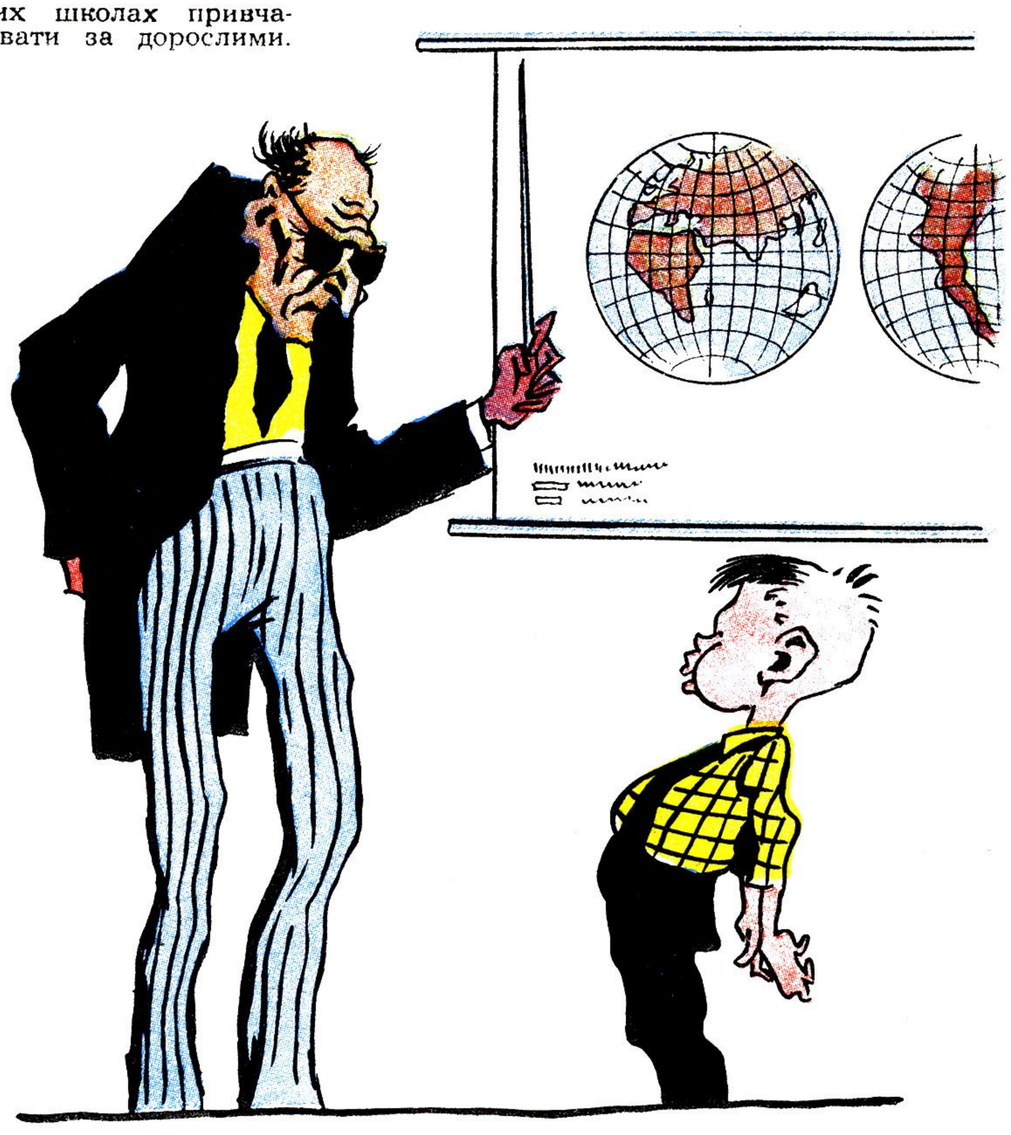

Мал. О. ПОДОЛЯКА.
(м. Тульчин)

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 5-30-31. 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (210) (на украинском языке). Підписано до друку 20.III. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 01023. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 972. Тираж 100.000 прим.

Редакція журналу „Перець“ випускає нову, сьому серію карикатур для стінгазет колгоспів, МТС і радгоспів.

Нижче вміщуємо кілька карикатур з цієї серії.

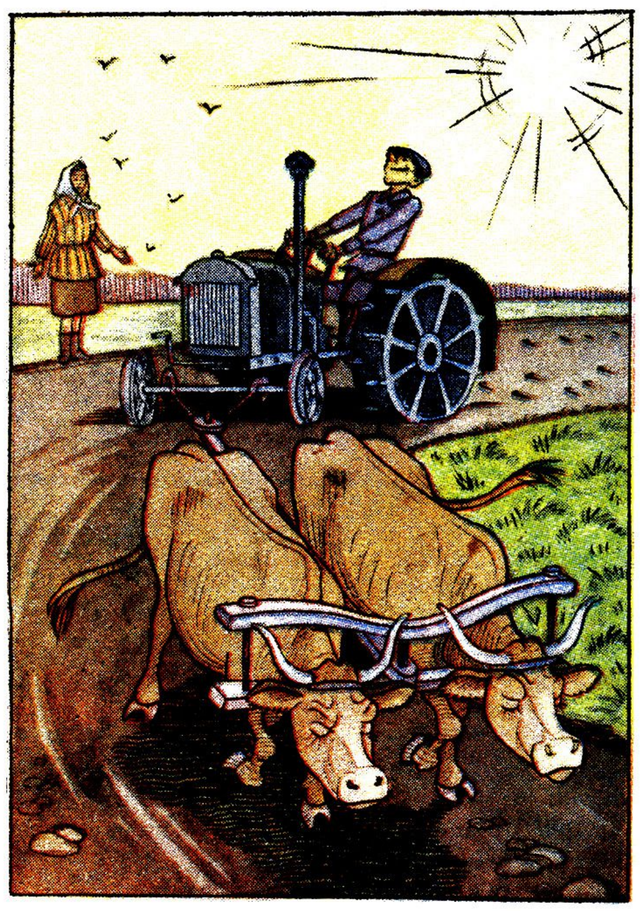

— Подивися, дівчино, який я моторний!

Тракторист-«фігурист»,
або
орач-партач.

— Вставай, он на наші лісопосадки з чужого колгоспу худоба забрела!

МАСКА СИМУЛЯНТКИ

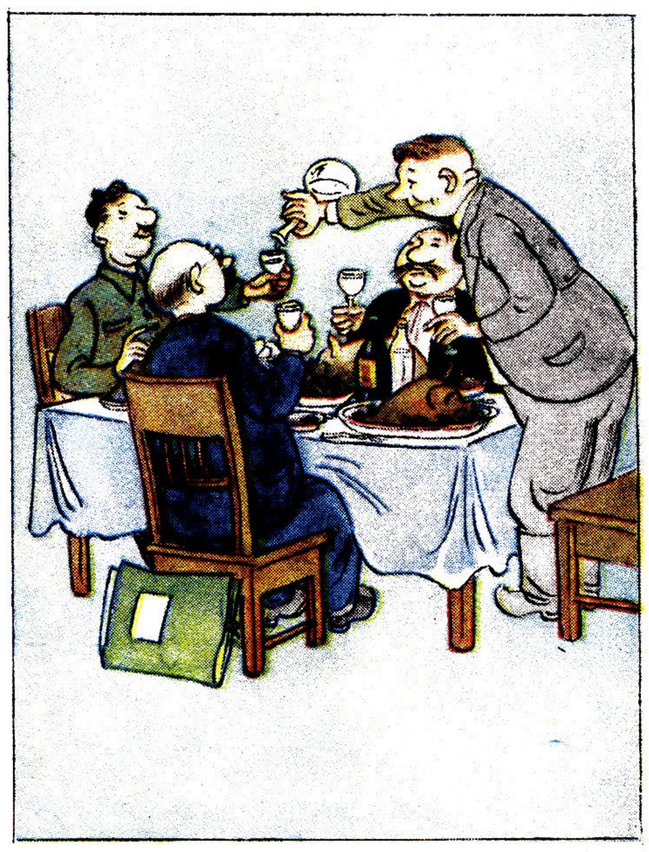

ПО РЕВІЗІЇ

— Ви чого лежите?

— Ріллю гріємо... Ви ж самі казали, що бавовник треба сіяти в добре прогрітий грунт.